

Arrest

nr. 173 481 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2015 vraagt de verzoekende partij een visum lang verblijf aan te New Delhi.

Op 15 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Indien betrokkene van mening is dat er sprake is van humanitaire elementen, dient hij

een nieuwe visumaanvraag in te dienen op deze basis.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• *Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij is 18 jaar of ouder.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 10 *juncto* 10bis en 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoeker is de zoon van een erkend vluchteling (stuk 8) die het moeilijk heeft in India als Tibetaan. Verzoeker zit er in een precare situatie en heeft daarom een aanvraag ingediend om naar ons land te mogen komen.

Verzoeker had toen net de leeftijd van 18 jaar bereikt.

De moeilijke omstandigheden voor Tibetanen in India zijn aan verweerster genoegzaam bekend hetgeen zij niet kan ontkennen nu zij in de bestreden beslissing daar zelf op alludeert. Met name stelt zij dat verzoeker nu hij net de meerderjarigheid had bereikt nog maar eens terug moet komen om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van humanitaire redenen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet naar redelijkheid werd genomen en aldus niet proportioneel is nu verzoeker vooreerst net meerderjarig was geworden en vervolgens met een kluitje in het riet wordt gestuurd terwijl verweerster klaarblijkelijk maar al te goed op de hoogte is van de prangende humanitaire situatie.

Volledigheidshalve voegt verzoeker nog informatie toe over de moeilijke toestand waarin Tibetanen zich in India bevinden:

“India has not agreed to any minimum standards for the treatment of refugees, and its policies towards refugees are without UN supervision. Moreover, India has rebuffed efforts from the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and other international aid organizations to monitor and assist the Indian government with its refugee population. The Indian government repeatedly has barred access to many of the large refugee populations in the country’s interior; international assistance and monitoring is occasionally granted for a very small number of refugees living in urban centers. The U.S. Committee for Refugees (USCR) 1998 Country Report on India cited that of the more than 300,000 refugees in India, only 18,500 have received UNHCR protection. Although the Indian government claims that its policies conform to international standards, no Indian law refers directly to refugees. The Registration of Foreigners Act of 1939, the Foreigners Act of 1946, and the Foreigners Order of 1948, are the primary documents that control the treatment of all foreigners in India. Article 2 of the 1939 Registration of Foreigners Act defines a foreigner as “a person who is not a citizen of India.” The Foreigners Act of 1946 (Act) and the Foreigners Order of 1948 (Order) also use this definition of a “foreigner.” Both the Act and the Order affirmatively give the Indian government the power to restrict movement inside India, to mandate medical examinations, to limit employment opportunities, and to control the opportunity to associate, as well as the ability to refole, or “return,” refugees. The Refugee Convention bars all of these actions.

Article 3 of the Order, the Power to Grant or Refuse Permission to Enter, lists some specific criteria for denying foreigners entry into India, such as requiring a valid passport and entry at a specified border location. In addition, the Indian government can prohibit entry in an ad hoc fashion, by attaching “such conditions as it thinks fit to grant leave to enter.” If refugees cannot meet certain technical criteria, such as possessing a passport, the Indian government has the power to refole them at the border, directly violating the Refugee Convention and customary international law. The U.S. Department of State, in its 1997 human rights report on India, cited examples of border authorities blocking entry to refugees

without passports. Duplicating this power is Article 3(1) of the Act, which allows India to block entry of all foreigners. Once again, India does not have to consider any of the circumstances surrounding the person's request to enter, such as flight from persecution, but may "by order, make provision . . . with respect to all foreigners or with respect to any particular foreigner or any prescribed class or description of foreigner, regulating or restricting the entry of foreigners." In this area as well, the Act violates the Refugee Convention.

Article 3(2) of the Act lists restrictions that the Indian government can place on refugees already living in India, further violating the articles in the Refugee Convention. Article 3(2)(e) contains a list of nine broad orders regarding government regulation of rights and freedoms that the Refugee Convention guarantees. For example, India can require that foreigners reside in mandated areas. This restriction on movement enables India to confine foreigners to refugee camps and to conduct periodic camp inspections. Therefore, India can prohibit foreigners from associating with people it deems "inappropriate," prohibit select activities, and limit a foreigner's possessions. The language in Article 3(2) of the Act is broad and the terms are vague. Consequently, the Indian government has wide latitude in deciding which rights and freedoms in the Refugee Convention should be granted or denied to different refugee groups. For example, when the Chinese Premier visited in 1991, Tibetan refugee camp leaders and activists were arrested, and most Tibetan settlements and community organizations were placed under police surveillance. The Order, like the Act, limits the rights and freedoms outlined in the Refugee Convention. Article 11 allows India to control an individual's place of residence, movement, "association with any persons or classes of persons," and possession of any specified articles. Article 10 of the Order, Restrictions on Employment, highlights sectors of employment not available to foreigners, unless the foreigner obtains special government approval. In addition, the Order gives India the power to create new restrictions on employment as it believes necessary. Article 14, Expenses of Deportation, allows India to seize a foreigner's personal property to pay for their transportation and/or living expenses if India decides it should remove or deny entrance to the foreigner. Thus, these articles of the Order make movement, possessions, association, and employment of persons a "privilege" that India can revoke. This power contradicts the Refugee Convention's list of rights and freedoms that must be observed. The Indian government's decline in assistance appears to be a result of India's attempt to improve its relations with China and domestic political opinion. Further subsidization of the Tibetan refugee community may strain India's relations with China. For instance, China could potentially view this assistance as Indian support for a Tibetan state, and subsequently, as an affront to China's sovereign claim over Tibet. In addition, the retrenchment of assistance is an attempt to stem the overpopulation of Tibetan settlements. According to a 1998 country report on India by USCR, "Because India has no legal framework for determining refugee status, it deals with refugees on an ad hoc basis, which has led to refugees being used as 'pawns in regional geo-politics.'" Basing refugee policy on domestic or foreign policy contradicts the purpose of the Refugee Convention." (stuk 3, H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>)

"Choden, who has also worked as a nurse in Delhi, was working in a clothing shop in the small mountain town of Bomdila before she came to Canada. She said she often experienced discrimination there. "Some of the local people sometimes they will make problem for us. They come to our shops, they'll take things, and they won't pay. They'll say, 'You're refugees.' They just take things and go. We cannot argue with them."

One experience several years ago stands out in her memory. "These local people made us close our shops, for nearly four months, and they go on shouting 'Refugee go back, refugee go back.'" (stuk 4, VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>)

"There were many poor families in the district, who have become homeless after this action. How could Tibetans be spared from eviction as these are the directions of high court to clear the encroachments," an official at the district headquarters here said" (stuk 5, The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile, 7 oktober 2013).

"Ce mardi 4 février, la rue Jantar – Mantar, l'enclave de New Delhi où affluent les protestataires de toute l'Inde, grondait de farouches slogans contre « le racisme en Inde ». La foule se pressait pour rendre hommage à Nido Tania, un étudiant originaire de l'Arunachal Pradesh, un Etat de la fédération indienne limotrophe de la Chine, tué quelques jours plus tôt lors d'une rixe dans un marché de la capitale. La bagarre avait éclaté suite aux remarques qu'avait dû essayer le jeune homme sur son profil psychique de type tibéto – birman. Le portrait de la victime s'étale derrière l'estrade, visage adolescent barré d'immenses lunettes. « Nido est mort en martyr, car il était différent » lance au micro Anuradha Chinoy, une professeure de l'université Jawaharlal - Nehru, militante de gauche. (...)

Kathing Ronrei n'est pas à court d'anecdotes. Comme cette scène où il a accompagné au poste de police de son quartier de New Delhi un ami ayant perdu son téléphone portable. A leur vue, les policiers

ont commencé à se gausser : « ah les Chinkis (Chinois) » Parce qu'ils ont les yeux bridés, les habitants du Nord – Est sont moqués en permanence dans les rues en Inde. Aux côtés de Kathing Ronrei, Eddie Payeng, un étudiant de l'Arunachal Pradesh à la chevelure ébouriffée, s'enhardit « L'Inde es une société très raciste, dénonce – t – il. C'est profondément enraciné dans sa culture. Je ne peux plus compter le nombre de fois où on m'a traité de « Chinkis mangeur de nouilles », de « Jacky Chan » et où on imitait l'accent chinois sur mon passage. »

(stuk 6, « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014, de verzoekende partij zet vet).

“Small and dirty conditions of Dharamshala, illustrate how fragile life is for Tibetans without citizenship. Last year in Dharamshala, a Tibetan man in his 30s was thrown off from a third story building by a half dozen local Gaddi men in an altercation. Gaddis are one of the Indian tribal communities residing in Dharamshala, Himachal Pradesh in north India. The man was rendered paralyzed below the waist for life but the culprits are roaming free. A Tibetan woman on a late night bus, alone as she was nearing her destination, lower Dharamshala, was brutally assaulted, raped and robbed and dumped on the roadside by the Gaddi bus driver and the conductor. She was hospitalized for a week at the Tibetan Delek hospital. (...)

The cabs are run by Gaddi drivers. Often nuns get molested and raped by these Gaddi taxi drivers on their way to Dolma Ling Nunnery near Norbulingka, a few kilometers away from the headquarters of CTA. A couple of weeks ago, some Tibetan tenants (new arrivals from Tibet) were assaulted on their heads with pots and pans by their Gaddi landlord and his men for failing to pay the room rent on time. Several Tibetan women from Manali Regional Tibetan Women Association (RTWA) were repeatedly punched and kicked by the Gaddi restaurant owners (males) when they complained that they were overcharged for the lunch they ate at a bus stop. Since then they have refused to eat at the restaurant and carry their own lunch from home on their way to Delhi to participate in the Free Tibet demonstrations. (...) As you enter the main gate of the Tibetan Administration Secretariat in Gangkyi, it stinks of heavy urine. If you are looking for the Tibetan cabinet building and the administrative departments, you simply can't miss it. The stink will confirm where you are. A bunch of Gaddi taxi drivers created an illegal taxi stand on the CTA property near the gate and they have turned it into an open urinal. Often they play cricket on the road breaking the windows of the CTA office buildings with the cricket balls. They eat at the small roadside tea cafe nearby and throw all the trash on the CTA turf. They sexually harass Tibetan female staff walking home alone after work. They scream, drink and break the bottles on the CTA compound. Not one cabinet minister or parliamentarian or CTA staff-- who usually acts so brave and tough when it comes to fighting among ourselves over trivial matters-- got the guts to complain and drive them off the property. (...) To make matters worse, Dharamshala is a steep hilly forested terrain where there is a lack of flat open land space. This adds to the communal tension. On top of the town being tiny with narrow roads and even narrower streets, day to day physical interaction with the huge Gaddi populace is inevitable and herein lies one of the major correlations if not altogether the direct causes for communal frictions where Tibetans being the “guests” end up at the receiving end, often also at the mercy of the corrupt inefficient racist local criminal justice system that is in cahoots with the Gaddi mobs.” (stuk 7, “Is Dharamshala safe for Tibetans?”, Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com, verzoekende partij zet vet).

« D'après le TJC, les taux de chômage et de sous-emploi sont élevés chez les Tibétains (TJC sept. 2011, 67). On peut lire dans l'Open, un magazine hebdomadaire d'actualités et d'intérêt général publié partout en Inde (Open s.d.), que les Tibétains ont des possibilités d'emploi limitées (ibid. 15 mars 2014). Des sources font remarquer que les Tibétains ne sont pas autorisés à lancer leurs propres grandes entreprises (ANI 21 juin 2014; TJC sept. 2011, 67) et ne peuvent pas occuper des emplois au sein du gouvernement de l'Inde (ibid.). (...)D'après le rapport publié par le TJC, le système d'éducation pour les enfants tibétains géré par la CTA en Inde est en proie à [traduction] « de grandes difficultés » en raison de l'augmentation du nombre de personnes dans les colonies, qui sont surpeuplées (TJC sept. 2011, 63). Le TJC souligne que la plupart des Tibétains ne fréquentent pas le collège faute d'argent (ibid., 64). » (stuk 9, IRB, « India, residency rights of Tibetan Refugees », 2 januari 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/303844/426923_en.html).

Hierop gelet kan verweerster aldus niet volstaan met een loutere afwijzing op basis van het feit dat verzoeker net meerderjarig was geworden.

Verweerster kan evenmin volstaan met een verwijzing naar art. 9 Vw. waarbij zij de haar gekende humanitaire elementen zomaar in de wind slaat. Verzoekster maakt hierbij een schending van art. 9 j. 3 EVRM.

Een motivering met een formele afwijzing op basis van art.10 Vw. waarbij verwezen wordt naar de procedure aanwezig in art. 9 Vw. volstaat dan ook niet om aan deze verplichtingen tegemoet te komen.

Verzoekster kan verwijzen naar rechtspraak van Uw Raad in dezelfde zin:

« En l'espèce, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas suffisamment motivé en droit dès qu'il se limite uniquement à préciser l'une des deux dispositions en vertu duquel l'acte a été pris sans clairement faire apparaître que la demande aurait été analysé sous deux angles à savoir l'article 10, §1er, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980 et sous l'angle de l'article 9, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980. » (CCE 26 février 2009, n° 23.770)

Verweerster had dus de aanvraag moeten beoordelen tevens in het licht van art. 9 Vw. In die zin is het te meer onredelijk om te stellen dat de aanvraag tot een visum dient te worden afgewezen omdat verzoeker net meerderjarig was geworden. Verweerster is er immers evenzeer van op de hoogte dat de vader van verzoeker werd erkend als vluchteling in ons land en dat de situatie van verzoeker die steeds een gezin gevormd heeft met zijn vader een beoordeling behoeft en motivering behoeft aan de hand van de elementen ex. art. 8 EVRM.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De huidige inmenging is niet verantwoord.

Ook wanneer het gaat over een eerste toegang zijn deze principes gangbaar. In die zin dient te worden gekeken of op de staat een positieve verplichting rust. Hierbij dient een belangenafweging te worden gemaakt (zie o.a. EHRM, Sen t. Nederland).

Een dergelijke belangenafweging werd niet gemaakt, dit staat geenszins te lezen in de bestreden beslissing. Er wordt enkel verwezen naar de mogelijkheid een nieuwe aanvraag op grond van art. 9 Vw. in te dienen. De motiveringsplicht j. art. 8 EVRM wordt zonder meer geschonden.

Gelet op het feit dat art. 8 EVRM als hogere norm primeert op de vreemdelingenwet dient bij de toepassing van deze Vreemdelingenwet dan ook te worden nagegaan of aan alle voorwaarden van art. 8 EVRM werd voldaan. Die overwegingen moeten ook afdoende uit de bestreden beslissing blijken:

“(…) Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat, dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken, niet volstaat (…) dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen (…) dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten, dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging (…) aantoot.” (RvS 22 december 2010, nr. 210 029)

“(…) Dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel XIV-29.845-5/6 om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt; dat het tweede middel in die mate gegrond is.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193 522)

“dat dient vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat te motiveren waarom de inmenging in het gezinsleven van verzoekers noodzakelijk is in een democratische samenleving; dat uit de overwegingen van het arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagegaan of de Minister van Binnenlandse Zaken de balans heeft gemaakt tussen de belangen van de Staat en de belangen van verzoekers en hun kinderen; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel in de mate waarin het werd besproken, gegrond is.” (RvS 28 november 2008, nr. 188.355).

Er dient te worden vastgesteld dat dergelijke individuele motivering ex. art. 8 EVRM niet werd gemaakt in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt dus zonder meer een schending uit van art. 8 EVRM j. de motiveringsplicht j. art. 3 EVRM j. art. 10, 10bis en 9 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onredelijk is, aangezien hij op het moment van de aanvraag nog maar net de leeftijd van 18 jaar had bereikt en hij in prangende humanitaire omstandigheden verkeert.

Hij stelt dat verwerende partij de aanvraag had moeten beoordelen in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Er zou bovendien sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met zijn betoog erkent dat een correcte toepassing werd gemaakt van de bepalingen van de vreemdelingenwet, nu hij meerderjarig is en zich derhalve niet kan beroepen op de artikelen 10, §1, 4° en 5° of 10bis, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert weliswaar aan dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, maar met zijn beschouwingen toont hij niet aan dat voldaan is aan de bepalingen van de vreemdelingenwet om in het bezit te worden gesteld van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging. Het is verwerende partij evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een visum af te leveren en de loutere verwijzing naar het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm.

Daar waar hij stelt dat verwerende partij de aanvraag had dienen te beoordelen in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend om in het bezit te worden gesteld van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging. Hij ontkent dit ook geenszins, zodat hij niet kan voorhouden als zou verwerende partij toepassing dienen te maken van andere bepalingen dan diegene waar verzoeker zich in zijn aanvraag op beroepen heeft.

In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker, indien hij van mening is dat er in zijn hoofde sprake is van humanitaire omstandigheden, een nieuwe visumaanvraag moet indienen op die grond.

In tegenstelling tot wat verzoeker bovendien voorhoudt, vereist artikel 8 EVRM niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Artikel 8 EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.¹ Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. “Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...).”

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentsaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker gaat er klaarblijkelijk van uit als zou hij hebben aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM. Hij brengt echter geen bewijzen aan waaruit enige afhankelijkheid kan blijken.

Verwerende partij stelt derhalve vast dat verzoeker geenszins aantoont dat er sprake is van een gezinsleven tussen hem en zijn vader dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Behoudens de vaststelling dat hij minstens sedert 10 jaar gescheiden leeft van zijn vader, nu uit het administratief dossier blijkt dat de heer T. P. [...] sedert 28 december 2005 in België verblijft, laat een vage bewering zonder dat andere concrete en gestaafde elementen worden aangebracht, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een gezinsleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Niets belet verzoeker een nieuwe aanvraag voor een visum op grond van humanitaire redenen in te dienen en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst dient nagegaan te worden of de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 10 *juncto* 10bis van de Vreemdelingenwet of op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Uit de visumaanvraag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij een visum lang verblijf voor gezinshereniging aangevraagd heeft, waarbij uitdrukkelijk geschreven werd dat "*family reunion art. 10*". De verzoekende partij heeft de volgende documenten aan haar aanvraag gevoegd: gezondheidsattest, medisch verslag, *residential permit* van de verzoekende partij, attest van goed gedrag en zeden, geboorteattest, getuigschrift van geboorte van de vader van de verzoekende partij en getuigschrift van identiteit van de vader van de verzoekende partij, schoolattest, beslissing waarbij de vader van de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend werd, verblijfskaart van de vader van de verzoekende partij en 6 foto's. De visumaanvraag werd door de verzoekende partij ondertekend. Bijgevolg blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Uit geen enkel document voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag gewijzigd heeft naar een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 8 en/of 3 van het EVRM. Gelet op de duidelijke aanvraag die door de verzoekende partij ingediend werd, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten om haar aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. *In casu* stelde de verwerende

partij terecht vast dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet valt.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de moeilijke situatie waarin Tibetanen, die in India leven, zich bevinden. Ook verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten en artikelen om haar betoog te onderbouwen. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voormelde informatie voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan haar aanvraag gevoegd heeft, bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM diende te maken, daar ze op de hoogte was van het gegeven dat de vader van de verzoekende partij een erkend vluchteling is in België.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Het dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In casu is de verzoekende partij een jongvolwassen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vader van de verzoekende partij een erkend vluchteling is. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat de vader van de verzoekende partij sinds 28 december 2005 in België verblijft. Voor het overige brengt de verzoekende partij geen andere documenten aan met betrekking tot de relatie tussen haar en haar vader. In haar aanvraag heeft de verzoekende partij geen documenten bijgebracht die wijzen op voldoende hechte en effectieve beleefde banden tussen haar en haar vader. Ook brengt ze geen documenten bij die wijzen op elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, tussen haar en haar in België verblijvende vader. *In casu* legt de verzoekende partij geen begin van bewijs voor dat ze een gezinscel vormt met haar vader. Gelet op het gegeven dat de vader van de verzoekende partij sinds 28 december 2005 in België verblijft, en de verzoekende partij geen elementen voor het nemen van de bestreden beslissing bijgebracht heeft die wijzen op een begin van bewijs dat de verzoekende partij een gezinscel vormt met haar vader, diende de verwerende partij in de bestreden beslissing niet bijkomend omtrent artikel 8 van het EVRM te motiveren. Een bepaling die voor het nemen van de bestreden beslissing ook niet aangehaald werd door de verzoekende partij.

In dit verband wijst de Raad erop dat het eveneens aan de verzoekende partij toekomt om aldus evenzeer de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde er *in casu* bijkomend toegehouden was om omtrent artikel 9 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 3 en 8 van het EVRM te motiveren nu de aanvraag niet op voormelde artikelen ingediend werd.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Ter staving hiervan legt zij een reeks van algemene artikelen neer waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad stelt vast dat de informatie die de verzoekende partij bijbrengt, waarbij dient te worden opgemerkt dat zij *in casu* hoofdzakelijk verwijst naar een aantal persberichten die over specifieke voorvallen handelen, niet volstaat om aan te tonen dat Tibetaanse vluchtelingen in India een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder ernstige discriminaties, in die mate dat deze een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Uit het beperkt aantal persartikels, die daarenboven betrekking hebben op specifieke voorvallen, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. De beknopte bijdrage van "*Human Rights Brief*" (*India's failure to adequately protect refugees*), handelt over de behandeling van vluchtelingen in India in het algemeen. Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat Tibetaanse vluchtelingen een door de Indiase autoriteiten geviseerde groep vormen, zoals hierboven vermeld. Daarenboven brengt de verzoekende partij geen recente (omstandige) rapporten bij, opgesteld door onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens die de verklaringen in de persartikels onderbouwen en wijzen op het gegeven dat de Tibetaanse vluchtelingen in India worden blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder ernstige discriminaties, die op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen. Bijgevolg dient de verzoekende partij omstandigheden, die eigen zijn aan haar geval, aan te tonen. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In casu* brengt de verzoekende partij geen elementen bij die betrekking hebben op haar eigen concrete situatie.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is in haar geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS